

Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

SVOBODA UKRAINIAN DAILY

Redakcia i Administracia: 'Svoboda' 30 Montgomey Street Jersey City, N.J. 07302

PIK XCIII. Ч. 54. ДЖЕРЗІ СІТІ і НЮ ЙОРК. П'ЯТНИЦЯ, 21-го БЕРЕЗНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MARCH 21, 1986 No. 54. VOL. XCIII.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЧАСОПИС ОБОРОНЯЄ І. ДЕМ'ЯНЮКА

Філадельфія (О.Т.). — Консервативний часопис 'Нью Солідеріті' з 17-го березня ц.р. помістив редакційну статтю п. з. 'Давайте справжнього нациста'...

Від часу, коли депортовано підсудного до Ізраїля, найшлися п'ять провідних жидівських провідників резистансу в Європі...

КРЕДИТІВКА В ДІТРОЙТІ ЖЕРТВУЄ 10,000 ДОЛ. НА ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ

(ІЯХ) Президент Української Кредитової Кооперативи 'Самопоміч' в Дітройті інж. Любомир Липецький в присутності членів Дирекції кредитівки д-ра Александра Серафима...

ПЕРЕД УРАДОМ ФІЛІППІН СТОЯТЬ НОВІ ЗАВДАННЯ

Маніла, Філіппіни. — Новий президент Філіппін Коразон Акіно повідомила про створення президентської комісії в справах прав людини...

Перед урядом Філіппін стоять нелегкі завдання. Після того, як відступив сентименталізм, викликалий скандал президентом Ф. Маркоса...

КРАЇНИ ОПЕК ПОГОДИЛИСЯ ЗМЕНШИТИ ВИДОБУТОК НАФТИ

Женева. — В суботу, 15-го березня, тут почалася нарада країн, які експортують нафту і входять до нафтового картелю ОПЕК...

нижньому рівні, а це значить і стабілізація цін. Однак міжнародні спеціалісти вважають, що стабілізація цін не відбудеться в найближчі місяці з двох причин...

В Денвері відбудеться громадське віче

Денвер, Колорадо. — Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ) влаштували громадську зустріч і доповідь на тему 'Оборона людських прав і справа Івана Дем'янюка та його оборона'...

повідачем буде Ігор Ольшанівський, голова АОЛПУ. Організація АОЛПУ запланувала ряд таких громадських зустрічей. Громадські зустрічі вже відбулися у Воррені, Мінні, в суботу 8-го березня, і у 'Вознесінні' у Філадельфії, 14-го березня ц.р.

Польська урядова преса пише про українців

Джерзі Сіті, Н.Дж. — Урядовий польський журнал 'Пшегльод Тигодня Варшава', в одному з останніх чисел, подав інформацію п.н. 'Культура меншин'...

тичних, суспільних організацій, але не подано ані одного прізвища цих 'діячів'. Далі газета пише, що в культурній діяльності на першому місці стоїть рятування зразків українського церковного мистецтва і 'Тигоднік' подає, що лише частина церков є вписана в урядовий реєстр.

Вже йде підготовка до Фестивалю в Нью Джерзі

Голмдел, Н. Дж. — Український Фестиваль в Нью Джерзі відбудеться в суботу, 14-го червня ц.р., в Гарден Стейт Артс Центрі, в Ізід 116 з Гарден Стейт парку в Голмделі.

квтиків слід звертатися до Ярослава Івакова, телефонуючи на число (201) 369-5164 від понеділка до суботи між 10-ю год. вранці до год. 9-ої вечора.

В Чикаго відбудеться зустріч з О. Скоценом

Чикаго. — В середу, 9-го квітня ц.р., тут відбудеться зустріч з автором нової книжки 'З футболем у світ' Олександром Скоценом.

відбудеться доповідь авора про його книжку. Вступ 10 дол. від особи. Прибуток із зустрічі призначений на видання цієї книжки англійською мовою.

В АМЕРИЦІ

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ІНТЕНСИВНУ пропагандивну кампанію сандвінців проти пропозиції президента Роналда Регена уділити для 'контрас' тобто антикомуністичних повстанців, допомогу в сумі 100 мільйонів доларів...

ДОСТОЙНО СТОЛИЦЯ ВАШІНГТОНА ПОКЛОНИЛАСЯ ШЕВЧЕНКОВІ

(репортаж Людмили Волянської)

Гідно поклонилися вашингтонці безсмертному Шевченкові, Кобзареві й Пророкові України, у неділю, 9-го березня, якраз у день народження Поета 172 року тому, і напередодні смерті цього найбільшого українця усіх часів — 125 років тому.

нашій погнобленій батьківщині, та висладе сюди свої 'перші стежки', щоб винищувати нас навіть тут, у вільному світі. Тарас промовляв до нас, щоб читали, — не минаючи ні титли, ніж ті коми, — те все глибоке і мудре, що нам залишив він у Кобзарі, та й у всій його безсмертній творчості й діяльності, і щоб ми черпали звідти снагу й завзяття витримати в боротьбі, аж поки доб'ємося волі для України, до чого кликав він нас нечуванним до того й після того своїм могутнім словом.

АМЕРИКАНСЬКІ ВОЄННІ кораблі, вивантажені електронічними підслуховувальними апаратами, порушили територіальні води СРСР, наблизившись на недопустову віддал до берегів Криму на Чорному морі.

У СВІТІ

ЩОБ СПОВНИТИ МРІЇ учительки Кристи МекОліф, яка загинула в трагічній експлозії 'Челленджера', дев'ять учителів, які були фіналістами в тій програмі, планують заснувати фонд для учнів, які подорожують тим же шляхом.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ПИСЬМЕННИК Бернард Маламуд, який здобув нагороду Пулицера, помер в Нью Йорку в віткор, 18-го березня ц.р. Він мав 71 рік.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ видав рапорт у зв'язку з другою річницею з дня захоплення мусульманськими фундаменталістами правничка американської амбасадери в Ливані Вільяма Баклі і репортера агентства Ассошіейтед Пресс Террі Андерсона.

КОМАНДУЮЧИЙ АМЕРИКАНСЬКИМИ військами в районі Тихого океану адмірал Роналд Геїс зустрівся в віткор, 18-го березня, з президентом Філіппін Коразон Акіно.

АМБАСАДОР З ОСОБЛИВИХ доручень Філіпп Габіб, вернувшись з поїздки по країнах Центральної Америки, ознайомив президента Роналда Регена з підсумками опитувань громадської думки, проведеними в Гватемалі, Гондурасі, Коста Річі і Сальвадорі філією Інституту Геллуна.

Концерт розпочався Роналдо Регеном, що викликав бурю оплесків. Привіт перестав д-р Богдан Футей, який очолює Комісію закордонних претензій. У привіт високі підпис Президент заслуги для людства

СОВЕТСЬКИЙ СОЮЗ і його сателіти пригрозять збільшення доставки зброї, в тому числі танків, легких рогителунських ракет, гелікоптерів, джетів та іншої зброї для нікарагуанських сандвінців.

МУСУЛЬМАНСЬКІ ЕКСТРЕМІСТИ захопили в полон у Бейруті водія автомобіля, який працював для допомогової агенції Організації Об'єднаних Націй в Ливані.

НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ поширилися чутки, що військові Іраку планують усунути від влади Саддама Хусейна, якщо Іран здобуде значну перемогу над іракською армією.

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA

SVOBODA USPS (50-420) ISSN 0274-6964 is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year - \$40.00, 6 months - \$22.00, 3 months - \$12.00. USA members \$7.50 - 6 months, \$15.00 - 1 year. Change of address - \$1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Не забудьмо Мирослава Медведя!

У жовтні минулого року розігралася у Нью-Йорку трагедія, яка записалася в історії Америки чорними буквами. Ця трагедія тим прикріша і менше зрозуміла, що сталася за урядування президента Рональда Регена, який назвав був Советський Союз „злющою імперією” та який проголосив доктрину, що Америка мусить підтримувати скрізь у світі протикомуністичних партизанів, яких назвав борцями за свободу. Тим часом у жовтні минулого року скочив у море з чердака советського вантажного корабля „Маршал Конев” моряк Мирослав Медведь, українець, який припливши на беріг — просив дати йому політичний азил.

Вітачка завернули на советський корабель і він удруге скочив в море. Його силоміць зтягли на корабель. Українська громада в Америці заворушилася і проявила в цій справі призначення гідну активність. Перед вела організація Американців в Обороні Людських Прав в Україні під проводом свого голови, меткого ідеаліста Ігоря Ольшанівського. Прилетіли до Нью-Йорку молоді українські адвокати, подано до суду просьбу зупинити корабель „Маршал Конев” перед відпливом, поки Мирослава Медведя не переслухають при свідках. Капітан названого корабля доставив моряка, який представив себе, як Мирослав Медведь, хоч говорив тільки ламаною українською мовою, і підписав заяву, що хоче вертатися „на ріднину”.

Але справа була вже раніше пересуджена, бо державний секретар Джордж Шульц заявив „справа закінчена”. Він пожертвував українському моряку, бо боявся, що призначення йому політичного азилу напередодні зустрічі президента Регена з Михайлом Горбачовим у Женеві зриве ту „вершинну” конференцію. Мирослав Медведь карається десь у „психушці” чи ГУЛагу. Але його американські земляки не забули. Ігор Ольшанівський із своїми співробітниками взялися за призначення підписів американських сенаторів під резолюцію, щоби розслідути ту погану справу, що її замотали чинники, заінтересовані у видачі большевикам Мирослава Медведя, як теж різні особи, які задля фенсації постачали вірні і невирні подробиці про ту справу. Зібрано підписи 63-ох сенаторів під резолюцію, що вимагала слідства. Не було сумніву, що та резолюція дістала б більшість голосів на пленумі Сенату.

Але голова республіканської більшості в Сенаті Роберт Дол не хотів поставити її під голосування, бо це був би явний виклик державному департаментові, що його голова проголосив був справу Медведя „закінченою”. Найбільш обурений поведінкою властей супроти Мирослава Медведя сенатор Гордон Гамфрі, який був вніс резолюцію, придумав процедуральний спосіб, щоби так можна було перевести слідство, хто тут неправду завинив. Причеплено ту резолюцію ч 267 до законопроекту про асигнацію фондів комісії А. що справу розгляне Гельсінкська комісія ЗСА. Головою цієї комісії є нью-йоркський республіканський сенатор Алфонс Д'Амато. Сенатор Роберт Дол погодився на такий компроміс.

Таким чином справа Медведя не „закінчена”. Відбудеться переслухання різних урядових і цивільних осіб, причетних до цієї справи. Було б добре і бажано, якби українські громадяни в Америці масово прислали листи до сенатора Д'Амато, висловлюючи йому довіру і прохаючи віднайти справжніх винуватців такої ганебної поведінки з Мирославом Медведем, яка глузує з надпису на Статуї Свободи при вїзді до Нью-Йорку. Саме тепер Америка пригортається до урочистого поновного відслонення Статуї Свободи після її ґрунтовного відремонтування та відчищення.

З Джерел, Близьких до Пентагону, стало відомо, що З'єднані Штати Америки мають намір провести третю рунду військово-морських маневрів біля берегів Лівії. На цей раз в маневрах візьме участь лише одна американська ескадра з літаконосцем.

Фліядельфіцям було важко заїхати до праці на початку цього тижня з уваги на страйк працівників автобусів, трамваїв та підземок. Передбачували, що страйк зупинить весь автомобільний рух, але на щастя рух тільки сповільнився на 20 відсотків.

Ой, та наша степова флегматичність! Начнемо думати що зробити сьогодні, потім чогось ждемо, губимо час, програємо!... Ти, діду, мусів бачити кривду, що докола нас. Але ви, советські інтелігенти, мовчали, сподівалися якось перекачати біду. І постійно ховались за холодацьке „моя хата скраю”, але стало все гірше. Обережність обернулася у страх, і він назавжди залишився в наших думках. І такий тваринний стан вважається гармонійним розвитком людини.

„Арешт настав після телеграми з ЦК — „привітність до Марченка”. У червні 1941 р. в'язниця на вул. Королівка відчинила свою браму перед першим советським ректором Львівського університету.

„Згадую, як закінчився твій виступ на зборах Київського педагогічного інституту 1956 року. Тоді виявилися злочини Сталіна і засудили культ особи. Це була „критика низу”, неможлива в советських умовах. Тебе почали викликати в бюро райкому і в міському партії. Ти був заблуканою вівцею, який треба було виявити справу. І ти, знаючи нашу систему, вирішив краще мовчати.

„Коли Азія, Африка і Латинська Америка звільнилися від колоніальної залежності, коли національна ідея заповнила світ, українці й досі живуть вівцею про неможливість відділення. Тоді (якщо б ми відділилися) нас негайно захопили б американці, або німці.

„Ми нація проstackів. А ти чинив студентів з фальшивих джерел і заспокоював себе що кесареве кесареві. Ти старався своїм впливом не виторвати в мені бажання помсти, не навчив мене бачити справжнє обличчя

З народної мудрости Степан Горlach, наприклад, зачерпнув ідею до цієї ось приповідки:

Є написаний закон — Ти йому подаєш:

Де два б'ються, чи деруться — Третій не втручайся! (Стор. 336. — 4)

Оригінальний, правдоподібно, с оцей афоризм:

Якщо ти став вже молотком, то грізно бий і цільно. А як судилося ковалем — Відстоюй непомильно! (Стор. 356. — 7)

З огляду на те, що всі приповідки й афоризми Степана Горлача писані віршем, годиться сказати кілька слів і про цю справу. Відносно ритміки своїх приповідей і афоризмів Степан Горlach у передмові „Від автора” пише: „Велика кількість зібраних приповідей і афоризмів написані у формі коломийок, що надає цілості тепло багатотисячної української духовності”. (Стор. 12). Це правда, багато приповідей і афоризмів написав Степан Горlach коломийковим віршем, але немало теж і інших розміром чи — як хто волить — ритмом. Підцим оглядом приповідки й афоризми Степана Горлача творять своєрідну мозаїку: крім коломийкового ритму автор користується ще й козачковим і нерідко — класичним ритмом. Ось декілька прикладів:

Коломийковий ритм: Якби люди не старались, Там не буде ладу, Де голодта напереді, А провідинок згаду. (Стор. 43. — 1)

Козачковий: Гостям двері відчиняйте, Хлібом, стляю їх вітайте, Радості даруйте ім, Бо гість в хату — Бог за ним. (Стор. 340. — 3)

Класичні ритми — А) ямб: Діла злих загинуть. (переклад Т. Шевченка, псалом І, стихи 19-20) Шевченко переспівав одинадцять псалмів „Любого співця Ізраїля” — Давида, з яких десять — це майже вірні переклади, а один дуже довільний. Загальна дата Шевченкових переспівів (подана в Денисюковому повному виданні творів Т. Шевченка 19 грудня 1845 р. в місцевості В'юниша), очевидно, що поет не переклав їх в одному дні, але, можливо, переспівав. Саме в тому часі Тарас Шевченко подорожував по Україні, бачив недолу і бідуту кріпаків, то і роздумував над причиною такого

Анна Власенко-Бойчук

ШЕВЧЕНКОВІ ПСАЛЬМИ

Псалом — це пісня, яку співали у супроводі псалтеріону, струнного інструменту, від якого з грецької мови прийнято і назву псалмів, і назву збірки тих пісень — Псалтир. У жидівській мові ці пісні називано „Сифер Тегіллін”, тобто — книга хвали. Псалми складено в XI і X століттях до нашої ери. Як псалми можна поділити на чотири головні групи: благальні (особисті і всенародні), гимни на славу Бога й володарів, історичні пісні та моляння на різні потреби. Було багато композиторів псалмів, із них найславнішим став цар Давид, який переміг Голіата й оснував Єрусалим, він жив в XI столітті до народження Христа.

Усіх псалмів у канонічній книзі записано 143, з чого 73 приписують Давидові. Тематично псалми прославляють мудрість, досконалість, справедливість, могутність і покуту. У псалмах схоплені людські почування: любов і ненависть, радість і смуток, слава й ганьба, помста, сміх і ридання.

За формою псалми складаються з тези й антитези, наприклад:

Діла злих загинуть. (переклад Т. Шевченка, псалом І, стихи 19-20) Шевченко переспівав одинадцять псалмів „Любого співця Ізраїля” — Давида, з яких десять — це майже вірні переклади, а один дуже довільний. Загальна дата Шевченкових переспівів (подана в Денисюковому повному виданні творів Т. Шевченка 19 грудня 1845 р. в місцевості В'юниша), очевидно, що поет не переклав їх в одному дні, але, можливо, переспівав. Саме в тому часі Тарас Шевченко подорожував по Україні, бачив недолу і бідуту кріпаків, то і роздумував над причиною такого

Михайло Кучер

ГОЛОС МОЛОДІ УКРАЇНИ, ЯКА ГИНЕ, АЛЕ НЕ МОЖЕ МОВЧАТИ

КГБ. А це мені було дуже потрібне і охоронило б мене від багатьох помилок.

„Коли я виступив проти імперії брехні, я мав тільки одну почуття — що ярома занад то тяжке. Заперечення большевизму для мене не відкриває, а форма існування. Я переконаний, що із злом можна боротись. Нам нічого не допоможе крім нас самих. Вимоги демократичного рішення всіх проблем — єдина альтернатива для кожного українця-громадянина.

Липень 1975 року. Старийський ген перед революцією написав: „На вас, завзяті юнаки, що возлюбилі Україну, кладу найкращі й думки, мої сподіванки єдині”. І ми маємо таких лицарів духа, які возлюбилі Україну і за неї віддали душу і тіло. Навіть трудно нам здалека, з безпечної і самої чужини зрозуміти велич В. Стуса, В. Марченка, О. Тихого і всіх, хто з ними.

Трагедія України завелика для звичайної людини, ярома затяжке. Гірше те, що не всі в УССР те яромо відчувують, а коли яромо і відчувують, то старяться позбутись його, покидаючи Україну.

В. Стус з темряви Колими кинув — „в Україні пакида”. Марченко сказав нам страшну правду — нам ніхто не допоможе, крім нас самих. Згадав страшну смерть Скрипника, отого, хто також допомагав Москві збаламутити українців та допоміг запанувати в Україні окупантові. Чи відпокутував свій великий гріх са-

могутством, коли лягли невинним тямарем на печі дев'ять мільйонів замучених Москвою голодних братів? Питання вимагає відповіді, але не ми його дамо. Залишиться також нелегке питання, що можемо, що маємо зробити ми на безпечній і самої чужині, що хоч в якійсь долі бути вартими наших мучеників-героїв. Грошей для того мало!

За великої польської еміграції коли Польща лежала подлена окупантами, з неї прийшло обвинувачення великої еміграції — занад то легко любити батьківщину здалека. Польська „Солідарність” також обвинуватила свою польську — „самого антикомунізму не досить, інакше кажучи — дайте діючий план нащоден, на сірий тяжкий будень на шляху до самостійності.

Не повертають за Коліми і Воркути „вугільно чорні” (Микола Вуденко), „невмируші” в ідеї, де вони „беруть шлюбі з смертю” (В. Стус). Де тисячі пропадають дні, коли померла надія і „сухий не розвіється дуб”. (В. Стус).

Ідея вимагає жертв і справа України швидко її дає.

Як передати трагедію і атмосферу епохи та нашу в ній катастрофу. Ледве чи нам в діяспорі це вдасться. Трагедію чужини найкраще зрозуміла Оксана Лятурицька, дещо ближче до неї підійшов Євген Маланюк. А решта? Ми занадто хутко заспокоїлись і оптимістич-

но гукнули — „козацькому роду не буде переводу”. А що нам каже історія цивілізації?

Життя дало нам величезні вимоги і треба їх зрозуміти. Брак ілюзій не обов'язково означає цинізм. Що є „імперія страху”? В. Марченка? Тільки страх, шпурок, який затягає на шні, куля, світанок без світла таборового ранку — і те чому у світі покищо нема назви.

Це неправда, що пропаганда і брехня режиму не має впливу на людей. Не має впливу на виняткових людей, які вміють критично мислити. Є в СССР такий вираз „прості советські люди”. І отой „простий” чоловік продає ближнього за орден, чини, за авто без черги, за державну „дачу”, за можливість поїхати закордон і накупити там гарних речей. Моральні критерії знищено, наклеп (донос) став нормою. А не донести майже патологія (неморальність), яку карає закон. Людина, яка поважає себе, почуває в собі Божеське начало і людське — не може жити в СССР. Там брехня. Брешуть завжди, всюди, від народження до смерті. Людина опунта брехнею як липким паутинням. Радіо бреше, телевізія бреше, газети брешуть, книги також. Людей переконують, що вони шасливі, що просто не можна жити інакше, так погано, як в капіталістичних країнах. Люди звикають до брехні, здається не звертають на неї уваги, але це не так. Брехня калічить душу. Люди звикають жити у в'язниці. Людина не може мати свою думку, своє життя. Чужинець того ніколи, не зрозуміє. Турист думає, що все побачив і все зрозумів, але не знає, що його цинічно обманули.

Кінець. Сльози визвольний огонь погасили. (Стор. 98. — 6)

Г) амфібрахий: Великій ідеї — великі простори, Великій машині — великі шляхи; Великому ХОЧУ низенькі с гори.

Хто бажання має — досягне верхи. (Стор. 43. — 6)

(Примітка: Для задержання ритму іменник бажання треба наголошувати на першому складі).

При докладному вивченні вірша Степана Горлача можна б було, можливо, вилонити ще й інші риди ритми. Деякі строфи, наприклад, складені в стилі Павла Тичини:

Що цікаве — слухаси, Де свербить — там чухаси, А про що сказали зле — Обережно нохаси. (Стор. 295. — 6)

Що було, те бачили, Буде що — побачимо; (Закінчення на стор. 3)

приниження людини владою, хоч і пани і кріпаки були християнами, що поет влучно з іронією відмітив у поемі „Сон”: „Схаменіться: усі на сім світі — і царята і старчата — Адамові діти!”

Тарас Шевченко був добрим знавцем святого Письма. Вже від раннього дитинства він читав Псалтир за померших, що й було його першим заробітком, а згодом святе Письмо і в Академії малярства, і в подорожах по Україні стало джерелом тем і в малюванні, і в поезії, про що часто поет згадує в повісті „Художника”, принастанку було його чи не єдиною лектурою в час неволі і засланнях.

Повернувшись в Україну, Шевченко роздумував про неволю свого народу, аналізував причини і порівнював з неволею Ізраїля — вавилонською, спитетською і римською, добачав паралелі. Його дивували історичні факти і питання, чому імперії зникли, а переслідувані жиди, прогнані з рідної землі, живуть досі. У псалмах знаходив поет древні чесноти, притаманні стародавнім народам, як відвага, посягата, віра, приязнь і любов, які служили народам, що зберегли свою ідентичність, мову, людську гідність і чесність. Саме перший переспіваний Шевченком псалом — дидактичний. В ньому показані дві дороги: шаслива й пряма праведних людей та друга крута й нещасна дорога грішників:

ДАВИДОВІ ПСАЛМИ

Блаженний муж на лукаву — Не вступає раду, І не стане на путь злого, І з лотом не сяде; А в законі Господньому Серце його й воля Начастється; і стане він, Як на добрім полі, Над водою посажене, Древо зелене, Плодом крште: так і муж той В добрі своїм сні.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редагус Лев Яцкевич

Столітня сага автомобіля

На Заході прийнявся гарний звичай відзначати, поряд роковин, народження та смерті славних людей, також роковини вагомих винаходів технології.

І так, в 1969 році ми відзначали 200-ліття винаходу парового рушія, у 1976 році сторіччя — винаходу телефону, у 1979 році сторіччя — винаходу електричної жарівки, а в роках 1984/85, 100-ліття появи бензинового автомобіля.

Характеристичне, що появу цього важливого транспортного засобу ми відзначаємо, не в одному, але в трьох різних роках. І так, французі відзначили вже сторіччя бензинового автомобіля в 1984 році беручи за основну дату 12-го лютого 1884 року, в якому французький патентний уряд видав Едуардові Деламар-Дебуттервілові патент ч. 16027 на погін його парового автомобіля бензиновим рушіем. У дійсності, бензиновий погін цього автомобіля став дійсністю, щойно кілька років пізніше, але для французів важливим було те, що вони хоч би „паперові” випередили німців на один рік.

Американці та англійці відзначають 100-ліття появи бензинового автомобіля в 1985 році, беручи за основну дату 1885, в якому німецький механік в Мангайм Карло Бенц вібув пробну їзду своїм триколесним автомобілем.

Хоч написана історія автомобілів віддає в тій важливій світовій події належний кредит також ідеям і кола руку жінок за визволення, стверджуючи, що пробну, на далеку віддал їзду першим бензиновим автомобілем Бенца віддала його жінка, яка на зорі, коли Бенц ще солодко засинав під першою, відбула її із своїм 15-літнім сином Євгеном, на відстані між Мангаймом та Порцгаймом. В той спосіб вона виявила, не лише велику технологічну цікавість, якої звичайно, відмовляється жінкам, але закріпила також за собою рекорд довговідстанової їзди першим бензиновим автомобілем.

У протипагу до французів, англійців та американців, німці відзначають 100-ліття появи бензинового автомобіля в 1986 році, беручи за основу дату 27-го січня 1886 року, в якому Карло Бенц, одержав офіційно патент ч. 37435 на свій триколесний, одноциліндровий автомобіль, з бензиновим погоном. Прототип цього автомобіля можна побачити сьогодні в німецькому музеї в Мюнхені.

До речі, в тому самому році, коли Бенц робив експерименти із своїм автомобілем, колишній інженер фабрики рушіїв внутрішнього згоряння „Отто і Спілка” Готтліб Даймлер монтував тайком свій бензиновий автомобіль. Нова версія цього автомобіля була виставлена в 1889 році на Світовій Виставі в Парижі, яку між іншим оглядав видатний французький автомобільний спорудник Левассор. Йому не подобався зовнішній вигляд автомобіля Даймлера, тому він був захоплений його швидкохідним двоциліндровим погінним рушіем, у виді букви „У”.

Левассор при конструкції нового автомобіля, використав погінну систему Даймлера, яку, однак, переніс із задньої до передньої частини автомобіля, змонтувавши поряд з нею зчепну та скрипку скоростей. Ця форма автомобіля стала класичною щонайменше через півстоліття та поставила Францію в передові ряди виробників автомобілів.

Не залишилася позаду й Німеччина, в якій Готтліб Даймлер виявився рушійною силою у розвитку нових автомобілів. Шляхом одруження з дочкою чеського банкіра, Мерседес Еллінек, оснував автомобільну корпорацію, яку в честь німецького винахідника автомобіля, Карла Бенца та своєї дружини назвав „Мерседес Бенц”. Автомобілі цієї фірми досьогодні мають великий престиж в цілому світі своєю бездоганною механічною конструкцією та цілим рядом інновацій, які збільшили не тільки їх надійність, але також безпеку та вигоду їзди. З інших німецьких автомобільних фірм, слід згадати фірму „Найбах” (відповідника англійської фірми „Ролс-Ройс”), фірму Опель, „Авді” та „Допеллоху” 60-их та 70-их років — „Фольксваген”.

Приблизно на початку ХХ століття центр виробництва автомобілів переходить до ЗСА. З усіх автомобілів, коли денебудь збудованих, жаден з них не змінився світу у такий мірі, як автомобіль „Tin Liz” (бляшана ящірка) Генрі Форда. І тривання життя можна порівняти зі „Срібним Привидом” (Silver Ghost) Генрі Ройса в Англії, між 1908 та 1927 роками, з тим що коли Ройс збудував в тому часі лише кілька тисяч „Ролс-Ройсів”, 15,458,868 „Бляшаних Ящірок” (т. зв. Моделі „Т”) зішло з ґуркотом з монтажної стрічки фабрики Форда в Дірборні. Між 1917 а 1927 роками Форд випroduкував половину всієї автомобільної продукції ЗСА.

Але найбільшою заслугою Форда було те, що він зумів випroduкувати дешеві авто, нижче однієї тисячі доларів, перетворивши їх з дорогої іграшки для багатіїв на необхідний засіб транспорту для сірої людини.

Як будуть виглядати автомобілі найближчого майбутнього? В основі, вони залишаться за таким самим погоном, як досі, але їм на підмогу придуть ще електричні та водні автомобілі.

XII.

Чи Ти, мене, Божий милий, Навік забувася? Одертамаси лице Своє, Мене покидаєш? Доки буду мучити душу Герцем болоти? Доки буде ворог лютий На мене дивитись І сміятись? Спаси мене, Спаси мою душу, Да не скаже хитрий ворог: „Я його подужав!” І всі злі посміються, Як упаду в руки, В руки вражі. Спаси мене Од люті муки, Спаси мене! Поможся І возноу знову Твої блага чистим серцем, Псалмом тихим, новим.

Свято жінки-героїні в Ірвінгтоні

На світлині (зліва): Маріяна Шаркевич-Зваричук, Люба Генсюр-Садницька, Леся Генсюр-Лебедович, Маріяка Гельбіг, Наталка Войціх-Курорик, Таня Мигаль-Насорняк

У неділю, 23-го лютого ц. р., в год. 4-й по полудні в залі Українського Народного Дому Відділ ОЖ ОЧСУ відзначив святочною програмою українську жінку-героїню.

Свято відкрила голова Іванна Кононів, яка, привітавши присутніх, попросила хвилиною мовчанки вшанувати пам'ять тих, які каралися і караються на далеких засланнях.

Слово-доповідь про жінку-героїню виголосила мгр Павла Андрієнко-Данчук. Прелегентка зупинилася на головних історичних подіях українського народу в боротьбі за свою самостійність і на заслугах української жінки в цій боротьбі, яка своєю поставою, величезною внутрішньою силою, наснагою підтримувала життя тих, що далеко, на Сибірі, чи в тюремних казематах коротали свій вік.

У мистецькій частині програми виступав ансамбль бандуристів "Гомін", який чарував присутніх милозвучним виконанням пісень: "Ой, там на горі", кант ХУІІ сторіччя, обр. Ю. Юрченка; "Зірвалися хуртовина", повстанська пісня, обр. М. Шварко; "Зелений гай", сл. Грабовського, муз. Лопатинського.

Опісля молоді членкині Осередку СУМА в Ірвінгтоні при співучасті І. Кононів виступали в оригінальній

інсценізації "Нескорені", яку виконали з глибоким відчуттям. З призначенням треба згадати, що виконавці володіють гарною, чистою українською мовою і дуже доброю дикцією. Виконавцями були: Маріяна Шаркевич-Зваричук, Наталка Войціх-Курорик, Таня Мигаль-Насорняк, Люба Генсюр-Садницька, Леся Генсюр-Лебедович і Ліла Козольська. Фортепіановий супровід до рецитованих поезій, переплітаних бойовими піснями був у руках Маріяки Гельбіг.

На закінчення бандуристи ансамблю "Гомін" виступили ще раз із такими піснями: "Завтра в далеку дорогу", повстанська, обр. Ганушаського; "Тихий ліс", повстанська, обр. Ю. Юрченка; "Цвіла, цвіла калінонька", повстанська, обр. Ганушаського.

Присутні рясними оплесками нагороджували кожну точку програми, а бандуристи на домагання глядачів за співали додатково ще дві пісні.

Надзвичайно було приємно, що зала була вповнена, що українська громада Ірвінгтону зрозуміла ціль цього свята і прийшла, щоб вшанувати українську жінку-героїню.

Віра Дансц

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потрібні виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертаються тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допущивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО внутрішні хвороби приймає у Квінсі і виїжджає на виклики додів. Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО Профілактика хвороб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Адреса у Мангеттені: ROCKEFELLER CENTER 630 5th Avenue, Room 1803 New York, N.Y. 10020

6-ий Відділ Союзу України Америки (СУА) запрошує все Українське Громадянство на МИСТЕЦЬКУ ВИСТАВКУ Юрія Гури яка відбудеться в домі Сеньйорів, 2355 W. Chicago Ave., Чикаго, Ілл. Відкрита та зустріч з Мистцем: в п'ятницю, 18-го квітня 1986 р., о год. 7-й веч. при шампанським Виставка відкрита: в суботу, 19 квітня, від год. 10-5 по пол.; в неділю, 20-го квітня, від год. 10-3 по пол.

НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО ім. ШЕВЧЕНКА СПІЛКА УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ АМЕРИКИ ВЕЧІР з нагоди появи книжки Івана Кедрина п. н. „У МЕЖАХ ЗАЦІКАВЛЕННЯ“ В ПРОГРАМІ: 1. Відкриття Голова НТШ А д-р ЯРОСЛАВ ПАДОХ 2. „Історичний підхід в статтях І. Кедрина“ Проф. ВАСИЛЬ ЛЕНЦІК 3. „Рецензії і критика в збірці І. Кедрина“ Проф. ГРИГОР ЛУЖНИЦЬКИЙ 4. Слово від упорядниці книжки ОЛЬГА КУЗЬМОВИЧ 5. Слово автора ІВАН КЕДРИН Вечір відбудеться в суботу, 26-го квітня 1986 р., о год. 5-й по пол. в приміщеннях НТШ А, 83 Четверта Авеню в Нью Йорку, Н. Й.

У поклоні Головному Командирові УПА

У неділю, 2-го березня ц. р., українці Філадельфії та околиць гідно відзначили 36-ту річницю героїської смерті Командира УПА генерала Романа Шухевича-Тараса Чупринки.

Заходами УВФ о 2-й год. по полудні парох української католицької церкви Царя Христа о. шамбелян д-р Іван Біланчик відправив Помінальну Св. Літургію та з участю о. архимандрита д-ра Любомира Гузара з Риму Панахиду в наміренні Великого Покійника. В часі Богослужб мелодійно співав мішаний хор під орудою П. Дяблуги. У церковних відправах взяла організовану участь з прапорами представники ООЧСУ, Товариства Колишніх Вояків УПА, Українсько-Американські Ветерани, СУМ і численні вірні.

В короткій зворушливій проповіді о. парох підкреслює, що немає в світі кращої землі, як наша Україна, що нею є зачаровані не тільки свої, але й чужинці. Не можна її забути. За волю цієї Богом одобреної країни віддав своє буйне життя сьогодні вже легендарний генерал Тарас Шухевич.

У знаменній місії науці про чесноту любові о. архимандрит д-р Л. Гузар вміло вплив героїчний шлях Командира УПА Романа, що був шляхетним лицарем і з любові віддав життя за друзів своїх. Треба любити родину, свій народ, а також і кожну людину, яка є створена на Божий образ.

Після місійного благословення і роздачі пропам'ятних образків вірні перейшли до просторої парафіяльної зали прикрашеної зеленню, великим портретом ген. Романа Шухевича та національними й організаційними прапорами сценою, на жалобну Академію, що в її програмі були: відкриття, доповідь та деклямація.

Академію відкрив голова Крайової Управи Т-ва Кол. Вояків УПА Михайло Ковальчин і підкреслює, що хоч Командир загинув, але ніколи не загине ідея, за яку він боровся. Змаг України з Москвою продовжується на рідній землі, в тюрмах, у концтаборах, на засланнях і в усьому світі. Цю ідею виголосили і далі голосять Симоненки, Лук'яненки, Чорноволи, Сверстюки, єдиний син Романа Юрко, який в московських казематах карався вже 35 років. Москва забрала йому зір, але він не зрікся заповіту свого Великого Батька.

Прелегент навів історичні слова Патріярха Йосифа з нагоди благословення Пропам'ятної таблиці в Римі: „Сьогодні старанням нашого вірного воєцтва ми благословили Пам'ятну таблицю

на вічне нами поминання ген. Т. Чупринки. Це збільшує наше торжество, бо цим згадуємо того, що з молитвою на устах і навіть з верницею в руках ставив сміливий опір тим, що хотіли поневолити землю батьків наших. І хоч у 30-их роках замовкла зброя УПА, то її воїни не склали зброї, але жертвою життя і своєю кров'ю вони освятили українську землю і стали її добрим та заповітом для майбутніх поколінь, як це мовив і свідченням свого життя утвердив легендарний головний командир УПА ген. Роман Шухевич. Усім нашим брорам нехай буде честь і пам'ять з влчачністю, що хотіли бачити нас вільними і за те дали своє життя. Не забудьмо згадати всіх тих наших братів і сестер, які там в царстві диявола дали боряться і терплять. Нехай ця хвилинка буди підкреслює для них, щоб вони відчували силу тієї Христової потіхи. Благословення Господне на вас!“

Учасники жалобної Академії хвилиною мовчанки вшанували світлу пам'ять ген. Романа Шухевича.

Глибоку змістом промову, переплітану строфами гимну націоналістів „Зродились ми...“ виголосив доброю українською мовою молодий доповідач мгр Лев Іваськів. Прелегент наче на фільмовій стрічці змалював подвиги Романа Шухевича в УВО, на чільних постах ОУН, у Карпатській Січі, в Українському Легіоні „Соловейки“, на становищі головнокомандувача УПА і генерального секретаря УГВР та в невгамонних боях з окупантами, що закінчилися героїчною смертю в Білгороді 1950 року.

„Легенда про Чупринку і його дух живуть в Україні, за тюремними ґратами, у психушках і концтаборах на далекому Сибірі. Загрівають новітні борці до дальших змагань за незалежність України“, — закінчив свою доповідь мгр Л. Іваськів.

Мирослав Солтис, відомий виховник молоді, з великим почуттям по-мистецьки декламував дві зворушливі поеми про Романа Шухевича: „Ти вічний є серед живих“ і „Зов героїв“.

У кінцевому слові М. Ковальчин широко подякував за участь і церковні відправи о шамбелянці д-рові Іванові Біланчеві та о. архимандритові д-рові Любомирові Гузареві, яких численні гості вітали, вставши з місць, бурхливими оплесками.

Українським національним гимном закінчено жалобну Академію. Ол. Татомир

КАРДИНАЛ ДЖУЗЕППЕ Капріо, голова економічно-фінансового відділу ватиканської держави, заявив, що жертвенність католиків значно зменшилася від часу розголосу відомого фінансового скандалу ватиканських чинників з італійською фінансовою інституцією Банко Амброзіано. До сьогодні тільки частину фінансових втрат вдалося ватиканові врятувати, — заявив кардинал Капріо, — але лишилися великі фінансові втрати і втрата довіри до ватиканської касси.

Про книжку... (Закінчення зі стор. 2) Про минуле забувай, Про майбутнє лише дбай! (Стор. 340, — 6) (Примітка: В двох останніх рядках другої строфи автор

ПАПА ІВАН ПАВЛО II планує відвідати центральну жидівську синагогу в Римі в наступному місяці і цей крок розцінюється у політичних колах, як позитивний вклад у покращання співпраці між Католицькою Церквою і жидівством. Речник Ватикану заявив, що візита запланована на 13-го квітня і вона напевно буде записана в історії, як одна з небувалих досі візит Папи до жидівської божниці. Такого випадку мабуть досі не було, заявив монсінйор Джан М. Остеррайхер, директор Інституту юдейсько-християнських студій в Сітон Голл університеті в Нью Джерсі.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТІ

Вшановуючи світлу пам'ять померлих дорогих осіб, на українській студії в Гарвардському університеті поєртурували:

Лідія і Василь Кий — дочка з мужем, Мирослав і Париса Кий — внук з жінкою, Олесь, Лада, Євген — правнуки, Христя і Іван Плотні — внучка з мужем, Ануса, Париса, Івась, Андрійко — правнуки — \$3.000 в пам'ять матері, бабусі й прабабусі бл. п. РОЗАЛІІ зі СКАРВІНКИВ БЛОНАРОВИЧ з приводу Тисячоліття Хрищення України на українській студії в Гарварді.

Іван Стельмах — \$500 в другу річницю смерті дружини бл. п. ТЕТЯНИ СТЕЛЬМАХ з пам'яті квітів на її могилу. Олександр Оришук — \$500 в пам'ять приятеля бл. п. ІВАНА ХАРЧУКА.

Марія Фандендик — \$400 в третю річницю смерті чоловіка бл. п. СТЕФАНА ФАНДЕНДИКА і в світлу його пам'ять.

Ярослав і Мирослава Зубаль, д-р Олекса і д-р Ляриса Біленок — \$400 замість квітів на салку могилу швагра і вуйка сл. п. д-ра МИКОЛИ ГНАТЧУКА.

Марія Василичин — \$200 в пам'ять чоловіка бл. п. ВОЛОДИМИРА ВАСИЛИШИНА.

Д-р Теодор і Міра Залуцькі — \$125 в пам'ять бл. п. МИХАЙЛИНИ ОСТАП.

Ярина Турко-Бодрук — \$100 замість квітів на могилу бл. п. Редактора АНТОНА ДРАГАНА.

Олена Кос — жінка, Михайло і Ярослав — сини, Євгенія — дочка — \$100 в пам'ять чоловіка і батька бл. п. Івж. РОМАНА КОСА.

Ада Кулик — \$100 в пам'ять св. п. проф. ДАНИЛА БОГАЧЕВСЬКОГО.

Богдан Чопко — \$100, Мирослав Баслядинський — \$50, Василь Лагошник, Павло Томс — по \$25, УНСОюз, Відділ 334, Ім. І. Франка — \$15 в пам'ять св. п. РОЗАЛІІ ЧОПКО.

Едвард Рокційко — \$50 в пам'ять дружини бл. п. СТЕФАНА РОКЦІЙКО.

Люба і Михайло Терпак — \$50 в пам'ять бл. п. Редактора АНТОНА ДРАГАНА.

Віра і проф. Богдан Боднарук — \$50 замість квітів на могилу сл. п. ПРОКОПА МАТІЙЦІВА.

Микола і Надія Лаврин — \$25 в пам'ять сл. п. ГАЛИНИ КАЛІНІЯК.

Августин Юзьяк — \$25 замість квітів на могилу бл. п. ВОЛОДИМИРА ЮЗЬВЯКА, мол.

Василь і Ольга Ільчишин, Микола і Катерина Капітанець, д-р Мирослав і Люба Мичковські, Іван Ярчевський — по \$10, Василь Мисляк — \$5 в пам'ять св. п. ОМЕЛЯНА ЧУБАТІЯ.

Дякуючи жертводавцям за пожертви линемо до Господа з молитовним проханням, щоб дарив Померлих вічним спокоєм і радістю.

ГОЛОВНА ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ КІТЕДР УКРАЇНОЗНАВСТВА (ФКУ)

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, дня 26 березня 1985 р., в Баффало, Н. Й. упокоївся в Бозі, на 75-му році життя наш Найдорожчий МУЖ І БАТЬКО

бл. п. д-р мед.

Михайло Е. Сайкевич

Цією дорогою висловлюємо найсердечнішу подяку Всім, хто в нашому невимовному горю прийшов нам з поміччю і потіхою, висловлюючи співчуття та співучастю в похоронних обрядах, живими квітами, пожертвами на Заупокійні Богослужби, на Будівельний Фонд нашої церкви св. Івана Христителя у Баффало — Кенмор, на Катедру Українознавства при Гарвардському Університеті та на інші добродійні цілі.

Зокрема сердечно дякуємо Управам усіх громадських організацій, які надіслали нам співчуття та пожертви. Сердечно дякуємо Всечеснішому Отцям: о. митратові д-рові Павлові Івахову та о. Димитрієві Ляпунті ЧНІ, парохові церкви св. Івана Христителя, за похоронні відправи та за теплі прощальні слова в церкві.

Сердечно дякуємо Всечеснішому о. Богданові Сенченко-ві, за присутність на Панахидях в похоронному заведенні. Сердечно дякуємо панам: д-рові церкви св. Івана Христителя п. І. Грицькованові, п. В. Панкевичеві, — д-рові з Elmira Heights, N.Y. п. В. Макухові абс. Богословської Академії у Львові, та членам церковного хору і хору „Бурлаки“ за відспівання похоронних відправ. Сердечно дякуємо за виснаження домовини ВШ. Колегам та Приятелям Покійного: д-рові Е. Стецькову, д-рові С. Дорошковою, д-рові А. Плешкевичеві, п. І. Чмолі, Івж. Б. Пашковському та Івж. Яр. Пришлякові. Наша особлива подяка за теплі прощальні слова в похоронному заведенні та на тринзі: д-рові Е. Стецькову — від УЛТПА — Відділ у Баффало; д-рові М. Лозі — від Української Громади в Баффало; пл. сен. Івж. Яр. Пришлякові — від Платової оселі „Новий Сохліп“; п. І. Чмолі — від „Братства Дивалійників“ 1-ої Української Дивізії „Галичина“; п. Р. Царикові, голові УАКРади — Відділ Баффало — від згаданого Відділу; п. І. Ксені Драган — від родини.

Сердечно сподіємося членам Платової Станиці в Рочестері, Н. Й. пл. сен. Івж. В. Приймакові та пл. сен. М. Ляльці за участь у похоронних відправах. Наша щира подяка д-рові Е. Стецькову за подання посмертного оголошення від УЛТПА — Відділ Баффало, до щоденника „Свобода“ та за посмертну згадку до лікарського журналу „Лікарський Вісник“.

Наша сердечна подяка ВШ. Колегам і Приятелям Покійного в Америці і Канаді, які надіслали нам щирі співчуття та пожертви на Будівельний Фонд нашої церкви св. Івана Христителя, яку Покійний так любив та для якої багато трудився останні роки свого життя. Наша глибока подяка пл. сен. Пані Оксані Бережницькій і Паням Сеньйоркам Платової Станиці в Баффало, як ріднож Паням з Платівнянців за влаштування поминків, а пл. сен. Івж. Яр. Пришлякові щира подяка за вірцеве їх переведення.

Наше щире спасибі Управі Патріярхальної Радіопроеграми, а зокрема дикторці пані Ірині Лаврівській за похоронне повідомлення та теплі слова про Покійного по радіо на згаданий програми.

Власниць похоронного заведення „Slotnik Funeral Home“ — п. Олі Слотук, наша подяка і признання за вірцеве переведення похорону і полади.

Наша сердечна подяка Усім, що причинилися до облетшення нашого важкого горя, нехай Всевишній Господь винагородить Вам сторицею.

НЕОНІЛА — дружина Івж. МИРОН — син Д-р мед. ЯРОСЛАВ — син Д-р мед. ОЛЕНКА — доня

Ми патріота нам зродити. Вмирати я готов щодня. Щоб Україна могла жити.

ПОДЯКА Дня 19-го жовтня 1985 р., ненаділено, відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий МУЖ І БАТЬКО бл. п. ЯРКО ЯРЕМА Цією дорогою хочемо зложити нашу найщирішу подяку всім Тим, які вшанували пам'ять Покійного, а нам старалися облетшити наш біль в тих тяжких хвиликах нашого життя. Найщирішу подяку складаємо о. Тарасові Прокопову, ЧСВВ за відправлення Парастасу та о. Левові Голдейдові, ЧСВВ за відправлення Панахиди в похоронному заведенні та о. Лаврентові Лавринюкові, ЧСВВ церкви св. Юра в Нью Йорку за похоронні відправи в церкві і на цвинтарі. Сердечно подяку складаємо нашій Родині, Платовій Станиці, 1-му Відділові Союзу Українок Америки в Нью Йорку та Приятелям і Знайомим, зокрема Тим, що не заважали на далеку віддал, прибули віддати останню прислугу нашому Найдорожчому Покійникові. Найсердечнішу подяку складаємо всім Тим, що зложили свої пожертви на Служби Божі, квіти, Платову Станцію в Нью Йорку, на виховання священників в Глен Ков. Н. Й., на радіопроеграму при церкві св. Юра та поодинокі жертви на інші добродійні цілі. Щиро дякуємо Всім, що жертвували свої молитви в наміренні нашого Найдорожчого Мужа і Батька і за їхні щирі усні, телефонні чи письмові слова співчуття. Нехай милосердний Господь Бог винагородить Вас усіх своїми щедрими ласками. Дружина — ЛЮБА Дочка — ОКСАНА

Український Народний Дім Інк. 140-142 Друга Авеню, Нью Йорк, Н. Й. 3 приводе невіджалуваної смерті бл. п. Наталії з Пайончківських ХОМАНЧУК дружини члена Дирекції УНДому, цією дорогою складаємо якнайщиріші вислови співчуття мужеві Миколі і Родині. Нехай американська земля буде їй легкою. Дирекція УНДому

КОЛИШНІЙ СТУДЕНТ ПОЛІТЕХНІКИ ВІЛЬНОГО МІСТА ДАНЦІГУ бл. п. дипл. інж. РОМАН ЗАГАЙКЕВИЧ член Т-ва „Основа“ і Корпорації „Чорноморе“ відійшов у Вічність дня 7-го березня 1986 року і похований на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж., про що повідомляють колеги-данцігерів близькі Приятелі Покійного з корпорації „Чорноморе“. Дружині й Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

Ділимося сумною вісткою, що у вівторок, 18-го березня 1986 року відійшов у Вічність на 87-му році життя наш Найдорожчий БАТЬКО І ДІДО бл. п. ПЕТРО ГЛЮТ Залиши в смутку трьох синів і шість внуків: СТЕФАН зі сином ТАРАС з дружиною і трьома дітьми ОРЕСТ з дружиною і двома дітьми та зятєм МАРКОМ БАХОМ ПАРТАС у похоронному заведенні Петра Ярема, 7-ма вул., Нью Йорк — четвер, 20-го березня 1986 р., о год. 7:30 веч. ПОХОРОН у п'ятницю, 21-го березня 1986 р., о 9-й год. ранку до церкви св. Юра, а відтак на українській православній цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж. ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Приятелями, що в суботу, 22-го лютого 1986 р. відійшов у Вічність наш Найдорожчий МУЖ І БАТЬКО бл. п. СТЕФАН МАРКО народжений у Львові 1922 р. ПОХОРОННЕ БОГОСЛУЖЕННЯ відбулося в понеділок, 24-го лютого 1986 р. у похоронному заведенні П. Ярема. ПОХОРОН відбувся з церкви св. Юра, у вівторок, 25-го лютого 1986 р. на українській православній цвинтар св. Андрія у Бавнд Бруку, Н. Дж. Покійний залишив у глибокому смутку дружинку — МАРІЮ дочку — ХРИСТУ ГОРДІЄНКО сина — СТЕФАНА з дружиною КАРПОЛІНОЮ та ближчу і дальшу Родину в Америці і Україні

Нові імігранти з Польщі

(Перші кроки, труднощі і допомога)

Спільна прогулянка біженців з Польщі (Санкт Георген) і членів СУМ з Мюнхену перед вїздом до Америки і Канади, спонзорована Фондацією УВУ.

Ситуація політично-економічна в Польщі 1980 року започаткувала нову еміграційну хвилю з цієї країни, яка продовжується по сьогоднішній день. Серед великого числа вихідців невеликий відсоток — це українці. Впродовж п'яти років можна виділити три періоди еміграційного руху української молоді: 1981, 1984 і 1985 років. Дві перші хвилі — це організовані групи, які, виїжджаючи на прощ до Риму з північної Польщі, вирішили залишитися на території Австрії і згодом поселено їх біля Санкт Георген. З першої групи, з приблизно 120 осіб залишилося 80, з другої — з 180 осіб — 120. Обидві групи, а особливо друга, — це молоді свідомі українці. Вони заявили, що з огляду на національну і релігійну дискримінацію, вважають себе політичними утікачами. Вже в перших днях перебування на території Австрії вони вибрали зпоміж себе комітет (окремді для кожної групи молоді), які не тільки очолювали групи, але й були їхніми представниками в розмовах з урядовцями, еміграційними службами та українськими установами. З перших днів перебування молоді в Санкт Георген велике зацікавлення і допомогу проявили українські допомогати установи: ЗУАДК, УМХС в Мюнхені, Українсько-Канадська Еміграційна Служба в Канаді, Фондація УВУ в Нью Йорку, Українсько-Канадська Суспільна Служба в Торонто, Організація Оборони Лемківщини в Нью Йорку, молодіжні організації СУМ і Пласт та приватні особи з цілою фактичною українською діаспорою. Через харитативні служби та Фондацію УВУ в Нью Йорку вплинули гроші з призначенням на одяг, харчі, санітарні потреби, а теж і конкретна матеріальна допомога. Молоді кілька років були виплачені суми грошей на їхні потреби (відповідні фінансові звіти в актах харитативних установ й інституцій, головним чином в Мюнхені). Гроші, які вплинули на конто Фондації УВУ в Нью Йорку, з призначенням для емігрантів, були кумульовані як Спеціальний Едукаційний фонд для біженців. Завдяки цим фондам були організовані курси англійської мови в Санкт Георген.

Матеріально, а зокрема духову підтримку вихідці набули у проф. д-ра Петра Гоя, голови Фондації УВУ в Нью Йорку, мігра Антона Мельника, президента ЦП-УЕН в Німеччині й європейського представника ЗУАДК-у, інж. Григорія Комаринського, голови УМХС в Німеччині, мігра Володимира Лєніка, директора українського інтернату „Рід на Школа“, Марує Салак, голови Пласту в Мюнхені, представників українських молодіжних організацій СУМ і Пласт, студентських груп „Стежками Батьків по Європі“ та цілої низки людей, що не шадили часу й енергії щоб допомогти молодим українцям, які наїшлися в потреби.

Добре організована співпраця еміграційних служб і державне спонсорство Канади спричинили до швидкого подолання юридичних справ, так що протягом неповного року, а в

випадку другої групи півроку, всі члени біженських груп опинилися у вибраних ними країнах, головним чином в Канаді.

Деякі інакше виглядає ситуація третьої групи, яка організувалася в Мюнхені на переломі 1984 і 1985 років. Пояснити треба, що це, в першу чергу, не група, яка вийшла з Польщі, а одиниці, яким вдалося залишити країну свого народження з туристичними турами, або на запрошення знайомих із Німеччини. Були вони розсіяні по території цілої Німеччини, але переїздили до Мюнхену. Деякі особи, яким фінансова ситуація на це не дозволяла, по сьогоднішній день залишилися в Гамбурзі, Західному Берліні, Бонні чи інших менших місцевостях.

Єдиними місцями, про які вони знали в Мюнхені й куди скерували свої перші кроки, були український інтернат „Рідна Школа“, одна з українських церков або представництво ЗУАДК-у. Всі новоприбулі знайшли місце в інтернаті, теплу страву й добре слово. В багатьох випадках не мали чим розплатитися, але й ніхто не питав їх за гроші. Тоді починався перший етап еміграційних справ, тобто юридичні питання.

До 30-го травня 1985 року біженці, що не хотіли або не могли повернутися до країни поселення, складалі заяву на одну з трьох можливостей: німецьке громадянство, політичний азил в Німеччині або на статус емігранта. Перша з вищеподаних можливостей відноситься до вихідців, предки яких були німцями. Друга — до осіб, які хотіли залишитися в Німеччині, або таких, які, не маючи точних інформацій у справах еміграційних, були фактично примушені вирішитися на цей крок. Третя можливість — це еміграція до інших країн, зокрема Канади і Зєднаних Штєтєв Америки. Існуючі українські установи, створені для допомоги потребуючим, не передають належно інформації в цих справах. Немає рівноінформатора, тобто збірника прав для біженців українською мовою. Одна з причин полягає в тому, що серед українців є теж емігранти з Чехо-Словаччини, України й інших країн, які не розуміють польської мови. Брак своєчасних належних інформацій з українського

боку дає у висліді цілу низку неспорозумінь і непотрібних проблем. Тому необхідним таке є видання відповідного збірника законів Німеччини відносно біженців. Особливо пекуючою стала ця справа після 30-го травня 1985 року, коли німецький парламент змінив деякі права, чи додав нові.

Перші інформації чи поради новоприбулим дуже часто були передані особами, які кілька тижнів чи місяців раніше самі приїхали, були передані настільки вірно, настільки вони самі уміли зрозуміти всі складніші й додаткові, де крім законів, це й додаткові труднощі справляє незнання німецької мови.

Не маючи відповідної негайної юридичної допомоги, новоприбулі були примушені внутрішньо саморганізуватися з ціллю допомогти собі в тих таких важливих для них справах.

І так в половині грудня 1984 року, за ініціативою проф. Петра Гоя відбулися перші ширші сходили групи вихідців з Польщі, яка створилася при курсах українознавства і англійської мови при УВУ в Мюнхені, фінансована Фондацією УВУ в Нью Йорку.

У висліді нарад було створено Раду групи, завданням якої, крім справ курсів, згодом стали справи юридичні, соціальні, культурні, репрезентативні тощо.

Рада групи була на цей час єдиною інстанцією з метою всецілого допомогти новоприбулим.

Слід зазначити, що в часі організування курсів в Мюнхені, тобто у вересні 1984 року, було 22 особи українці з-за Зєднаних Штєтєв, а 30-го травня 1985 року, було їх вже приблизно 70 і постійно прибувають нові. Тому справи цих молодих людей не тільки з гуманного боку були настільки набридли, що вимагали відповідної розв'язки, і Рада групи стала konieczністю.

Праця Ради групи

В половині грудня 1984 року була вибрана біженцями в Мюнхені Рада групи, метою якої стали організаційні справи курсів українсько-англійської мови, допомога у важливіших питаннях юридичного, соціального, матеріального і культурного характеру. Рада навіязала контакти з українськими церквами, інституціями, установами ЦПУЕН, МПУЕН, ЗУАДУ, УМХС, молодіжних організацій СУМ і Пласт, де були представлені проблеми групи. Члени СУМ-у, дали велику допомогу як у матеріальному, так і духовому розумінні. Одна з найбільш питань залишилася відкритими. В цій ситуації Рада була примушена шукати допомогу поза Німеччиною. Знайшла її в Фондації УВУ в Нью Йорку. Фінансова, матеріальна, а головним моральна підтримка Фондації спричинили до розв'язання діяльності Ради, а що важливіше — до допомоги біженцям. Включено завдяки Фондації від 26-го вересня 1984 до 3-го жовтня 1985 років відбувалися курси українознавства й англійської мови для вихідців. 5 членів групи — студентів УВУ отримали повні стипєндії на навчання і харчі. Якщо б не ця фінансова допомога Фондації, вони не мали б змоги студіювати, не було б теж жодних курсів для вихідців. Розуміючи, яким важким для емігрантів є час Рїздєва Христового, Фондація призначила певну суму грошей, якими була

оплачена спільна Вечєра й перший поза рїздєво, еміграційний святковий обїд в Рїздєво Христовєдєна якому були запрошені представники всіх українських церков, інституцій і організацій. Особи, які були в вїмковому трудному положєнні, отримали одноразові фінансові допомоги, а ціла група — кілька пакетів з одєждєю, яка була зібрана в ЗСА заходами Фондації. Проф. Гой приїздив до Мюнхену в травні 1985 року, коли відбувалося закїнчення першої частини курсів і роздача посвідок. Це величєе для насвятого відбувалося у примїщеннях УВУ в присутствї Владкїи Прашка з Австралїї, ректора УВУ проф. д-ра Володїмїра Янїва, голови Фондації Янїва в Нью Йорку проф. д-ра Петра Гоя (який згодом був присутній на зєреборах Ради), викладачїв й адмінїстрації.

Треба зазначити, що з великим зрозумїнням до біженців ставїється УВУ, в примїщеннях якого відбуваються лекції для вихідців, а викладачами курсів були професори УВУ, Турботї, з якими приходили до УВУ студенти, ніколи не залишилися без розв'язки.

Свою поміч Рада пропонує всїм від дня їхнього приїзду до Мюнхену. Шукала місця в пенсіонах, скерувала до відповідних установ, передавала найважливіші інформації, допомагала в покладєннї формальноправних справ. Через відповідні контакти допомагала шукати спонзорів, у складніших випадках зверталася за порадою до правників. В конкретних випадках зверталася за фінансовими дотациями, а в критичних ситуаціях (приїзд вагітної жінки три тижні перед народженнєм дитини з єдиною зміною одєждї для себе) приїмала на себе обов'язок поладогити всі справи й забезпечити в потрібні рєчі. Допомогала шукати працю, опїкувалася немїчїнами. Зверталася до багатьох редакцій української прєси в діаспорї з проханнєм переслати їмї видання для біженців. На прохання відповіли чотирї редакції. І так вихідці отримували „Шлях Перемогї“, „Христїянський Голос“, „Гомїн Українї“ й „Українське Слово“. Рада займалася теж декїма адмінїстративними справами курсів англїйської мови й українознавства, які допомогла організувати.

Підсумовуючи, Рада групи стала konieczністю. Це єдине, хоч в юридичному розуміннї неформальне тіло, яке фондації, при допомозї Фондації УВУ в Нью Йорку, займалося допомогою біженцям. Представники групи, теж вихідці, подїбно як всі члени, зустрічаються з ціллю низкою проблем і щоденних турбот. Знаючи труднощі й переживання емігрантів, праця представників групи при спілївї відповіднїх, створєних для допомогї потребуючим установ, могла б бути дуже ефективною й принєсти велику користь як новоприбулим, так і в майбутньому українській громаді.

С. Р.

Достойно...

(Закїнчення зі стор. 1)

раїни пївторатїсячна зала вислухала стоячи. „Огні грядєт, музика грасє“ (музика Сїдєра Воробєвїча — Ста нїслава Лїудєвїча) — надхненна біографїчна рїч Тарасова, незвичайно мелодїйна і глибока, із заспївом тенора Івана Павлїчїка та барїтона Ігоря Кушнїра, завждї викликає сильнї переживання в слухачїв, тож не дївно, що в багатьох тремтїли на очах слєзї.

Могутнє „Ої нема, нема нї вїтру, нї хвїлї“ з „Гамалїї“ Шевченковї, з музикою Миколи Лїсенка — три частини цїєї потрясачої своєю емоційною силою кантати, закїнчили першу частину концерту. Дїригент і його хорїсти вїявили не тільки їхню високу професїйность, але й щїрї українські серця, шєвтер наповненї палкою любов'ю до далекої, а завждї незабутньої рїднї України. Заспївував у н кантатї тенор О. Татунчак.

У другїй частинї концерту хор співав не тільки сам, але вєже й з солїстами, зокрема давнї незабутнї картини-уривки з опер Вердї „Ля Форца дєлє дєстїно“, „Турбадура“ та з „Фауста“ Гуно. Вїбїрка співаних сєнєнєчє грайливо запїтувала нас у залї: чи багато є таких українських хорів, що мають вїдвуга вїзятися за цїє тяжкї рєчі й заспївати їх з прецизїєю й досконалїстю? Такими ж успїхами були і „Хор ворїгїв“ з оперї Анатолїя Вахнїяна „Ярополк“, несмертельна піснїя Петра Нїщїнського з „Вечорнїць“ — Шевченкового „Назара Стодолї“ — „Закувала та сїва зозуля“ (заспївував тенор Занон Чорнїбілє), і масстатїчний, майже пророче закїнчення концерту — кантата о. Кирила Стєценка „Вїбїр гєтьмана“. Це Шевченковє „У недїленьку, у святую“, з солєю І. Кушнїра. Зачарована зала, очевидно, вимагала надлатку, що ним стало маршовє Григорїя Кїтастого „Грай, бандуро, грай“. Тодї тільки вїдчїні слухачї погодїлися з немїчїностю, що концерт така мусїть закїнчитися, і вїдступили додому цїє переважно молодїх й дуже вправних ентузіастїв хорої української і європєйської музики. „Прометей“ принїс і цїє раз, як той мїтичний Прометей — огонь якщо не небесний, то пісєнний, глядачам, які довго не забудуть цього духового бенкету в Шевченківську недїлю у Вашингтонї.

Як цього і слід очїкувати, окрасою вєчєра й концерт були солїсти; славна Рєната Бабак, Богдан Чаплїнський і Стєфан Шкафаровський, які співали солєю, дуето чи трїо, при супроводї то органї то фортепїано, то фортепїано з фїлейтою і вїолончєло. Першїм співав, вїдразу після „Заповутї“, бас Стєфан Шкафаровський. Лїсенковий „Ої, Днїпрє, мїї Днїпрє“ з „Гайдамакїв“, масстатїчний і могутнїй, змінивє прєгарно композїцїєю Васїля Барвїнського „Ої, поля, ви поля“, до слів Олександрє Конїського (Конїський є даром поклявся Шевченковї і був його вїдданим учнем, тож і рїч ця наскрїзь Шевченківська). Трєтьою пісєню С. Шкафаровського була знову Шевченковє „Бандурїсте, орлє, сїзїй“, музика Якова Орлова. Молодї співак цїм вїступом дав усїм зрозумїти, що на оперно-музичному овідї діаспоральної України сходить нова зоря: за кілька років, коли цїє багатїй і глибокї вже тепєр голос набєрє більшої густоти, — ми маїтїємо нового Донцїя. Частїя чи Пїлшкє. Згаданїй уже в цьому репортажї критик МакЛєллан, підкрєсив у своїй рецензїї на другїй дєнь по концертї теж велику майбутнїсть для молодого співака, пишучи, що співак „досягнє свої розкїшнїї і повної слави за яких дєсятєк рокїв, але вєже й тепєр його голос багатїй, експресївнїй і добре вишкєленїй“.

Чотирма українськими композїторами в першїй частинї Концерту облєдарувала очїкуючу публїку співачка Рєната Бабак. Вона проспївала музично складну композицію Андрїя Гнатишина „Жїта, жїта, жїта“, під супровїд вїртуоза-органї-

та Чарлза Кєллегана, чаруючи зібраних у залї пї драматичним виконаннєм і повним звучаннєм пї блискучих верхів та глибоких низів. Перлїну музичного генїя — Шевченків „Садок вишневий коло хати“ співала співачка в супроводї фортепїано, фїлейти і чєльо Марїбет Говєн, Вїрджїнї Нанзєтта, і Дєївід Прїмо — вїдповїдно). Всї вони єсно-копрофесїйнї музикї, вїро яких подано було докладнї данї в дбайливо виданїй програмї з оспїрєваннєм Юрїєм Саввїчєм текстамї, що також додало до успїху концерту. Так як і першою і другою пісєню, мїлувалися слухачї-гладчї співом вїртуозного „Соловїного романсу“ Анатолїя Кос-Анатольського, також при акомпанїєментї трїо названих музик, та подїляли артїстичнє виконання Р. Бабак. „Гопака“ Модєста Мусоргського на текст з „Гайдамакїв“ Шевченкових; „Гоп, гоп, гопака, полубїла козака“. Всї рєчі, проспїванї з глибоким чуттєм, умїнням, красою і високою професїйностю, лїше щє раз підкрєслили те, що так часто вже ранїше писалося про Р. Бабак: „Спївала вона з бездоганною майстернїстю й артїзмом, без позї і штучностї, із щїрїстю і драматїзмом, що їх вимагали вїд неї цїє співанї нею перлїни з української музичної скарбнїцї. Цїя співачка — вїддає себе співовї всєцїло, не ошаджує нї часу, нї голосу („Сво бодє“, 1975 рік). А ось вїдвїдуємося, що така вона великодушна і щєдра — не тільки зі сєнєнєчє, а і до своїх колєг, особливо оїх молодїших, яким помагєє беззастєрежно, не жалуючи трудї і не думаючи про власнїй вїдпочїнок навїть якщо ця допомога дастьє молодїй змїні („нашїм дїтям“, — за пї вїсловом) беззастєрежно перед концертном ... Така вона — людина великого серця — окраса колїсь опер Лївївської, Кїївської, Харківської й московського Большого театру, а тепєр — нашої вокально-музичної сєнєнє в Амєрїцї.

Нєсподїванкою для цїєї авторкї був вїступ тенора Богдана Чаплїнського. Спївав він Шевченковї „Мїнуло лїта молодї“, музика о. Остапа Нїжанкїївського, з супроводом чєльо і фортепїано, та арїю Богунє з оперї Константїна Данькєвїча „Богдан Хмєльнїцькїй“. Голос цього співака чїстїй, гарнїй і сильнїй. Аж дївно, що його „не пїрвала“ досї якась добра опера. Адже героїчнїх тенорів, які співають з такою майже нїємовїрою лєгкїстю як Чаплїнський не так уже багатє.

До першїй частинї концерту належав щє дует для сопрано й баса — народна піснїя „Ої, у полї вїтер вїє“, в обробцї Лєвєка Рєвуцького. Дует співала Рєната Бабак і Стєфан Шкафаровський при супроводї трїо: фортепїано, фїлейти і чєльо.

У другїй частинї концерту, що її розпочав хор „Прометей“ співом „Хору варїєтїв“, співачка Рєната Бабак надхненно співала три молитви: Андрїя Гнатишина „Богородїцє Дїво, радїєся“ під супровїд органї; „Авє Марїя“ молитву Дєзлємонї з оперї „Отєлло“ та арїю Леонорї, теж Вердї „Ля Форца дєлє дєстїно“ „La Vergine degli Angeli“, разом з чудесним супроводом чоловічого хору „Прометей“, що шлєком творило враженнє в слухачїв, що це не концерт, а дїя з славної і особливо трагїчної оперї. Акомпанїємент знову був органї.

Бас С. Шкафаровський облєдарув слухачїв арїєю короля Фїліпа з „Дон Карлос“ Вердї, знову захоплюючи співом і обїцяючи співати й сївати в майбутнєм (не до рєчі, був його дебют у Вашингтонї, про що з слухачїв горлїсто хвалїєся організатор цього свята — всєодїпрїсущїй і дїяльнїй інж. Ю. Повстєнєко). Б. Чаплїнський співав так само добре арїю з оперї „Турандот“ Пуччїні „Nes sun dorma“.

В дуетах знову ми почули улюблєнїю ванїнгонськєю концертвої публїкї Р. Бабак з Б. Чаплїнським у сєнєнєчє оперї „Кавалєрїя Рустїкана“ Масканьї, страшенно драматїчний і тяжкїй для вїдєпаннїя дует Сантушї і Турїду, що мїг бї прикрасити сєнєну найбїльшє престижвої оперї свїту, та щє більшє потрясачоїй дует Леонорї і

Манрїко з „Турбадура“, який починаєтьє пісєню Леонорї „D'amor sull'ali gosse“ перед тюрємною вєжєю, в якїй ув'язненїй засудженїй на стратї пї милїй. На тї співу монахїв, що їдуть у похороннїй процесїї, з несамовїтїм просто супроводом, співом і трїою органїв, обоє солїстїв і хор „Прометей“ дали шєдєвр оперного виконання, щєб всє це скупчїти у кульмінаційному трїо з оперї Гуно „Фауст“. Це знову під супровїд грізнїй і молитовнїй органїв та похмурого настєрою тюрємної кєлїї, то знову повного надїї на вїчнє вїдкуплєння душї страднїцї — Маргарїтї, коли інтригї Мефїстофєля зазнають поразкї з Нєба.

Зала на мїть була нїма, щєб вїбухнути олєсками для артїстїв, які дали так багатє естетичнє насолодї слухачам. Це власнє після цїєї сєнєнєчє співали французькою мовою — був фїнал — Кирила Стєценка невмїруща кантата „Вїбїр гєтьмана“, про що вєже була мовє вїщє.

І на закїнчення були вдячностї слєзїночї в очах виконавцїв і глядачїв, були квітї для співачкї і були потїм подїякї — багатє подїякї для виконавцїв на сєнєнє.

І були сподїваннє й запїти, чїм нас прїснємо здївуютє в недалєкому майбутнєм невстемнїй і ініціатївнїй Юрїю Повстєнїко і ново заснована Фондація ім. Гєтьмана Мазєпї.

Стопїттє...

(Закїнчення зі стор. 2)

тричі автомобілі, з тим, що бензинової, чи Дїзєлєвої автомобілів вживатимуть для далєкєвїдстанєвих поїздєк, а електрїчних автомобілів для поїздєк по мїстї та околицї. З увагї на постїйнї рїст коштїв пального, форма майбутнїх автомобілів будє докорїсно змїнена, з метою пїдвїщення вїдїдностї пального, безпеки та комфорту їздї. Цїя форма будє аєродїнамїчна, зблїжєна до форми нїмєцьких сучасних моделїв „Авдї“, тїгар автомобілів будє змєншенїй до мїнїмум, а їх погїн будє пов'язанїй із свїдєнєм електрїчнїх уладєждєв. Сьогоднї найновїшї „Кєдїлякї“ говорять з нами, завтра ми будємо говорити з ними та керувати їх дїєю. Безпєку їздї збільшуть ковзальнї гальма та їх електронна контролєя. Автомобілі майбутнє будуть устаткованї показнїком маршрутї та радєрною контролєю зударів. Комфорт їздї збільшїть електрїчну контролєю пїдвїщення (suspension) та погїн усїх чорїрьох колїс. Завдяки розвиткї електрїкнї, компютерїв та нових споруднїх матерїалїв другє сторїччє автомобіля створїть нам фантастїчний автомобіль майбутнєго, вїгнїднїшїй, вїдїднїшїй та безпєчнїшїй за пї автомобілі, яким ми користувалїся та користувємося дєсьогоднї.

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

В ОЗОН ПАРКУ ПОМЕР МІР В. ЗАХАРЧУК

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

Озон Парк, Н.Й. — В сєрєду, 19-го берєзньє 1986 року, у лїзнї поподлєвєних годїнах тїт помер несподївано на 77-му роцї жїттєя маїстер прав б.л.п. Васїль Захарчук. Покієннїй був активнїм члєном організованї мїсцевї громади, члєном рїзних організатїв і допусувачем до української прєси. Докладнї інформації про Панахїду і похорон будуть поданї в окремїй клєспїдрї.

МИХАЙЛО ГАВРИЛУК, члєн УНС Вїдд. 94-го ім. М. Шашкєвїча — Гємтрємкї, Мїш., помер 24-го сєрпня 1985 року на 64-му роцї жїттєя. Нар. 1920 р. в Золєчєї, Україна. Залїшня у смутку дружини Марїє, дочкї Лєсо, брата Ігоря і сєстрї Іванкї на Українї, брата Іосїфа; кузнїв Грїшї Лєчєна з родиною і Анну Крутєвола з родиною. Похорон будєтьєся 27-го сєрпня 1985 року на цїнтарї Вїндєор Мєморїал у Вїндєорї, Онтарїо, Канада. Вїчна Йому Пам'ятї!

Р. Татарський, секр.

ВАСИЛЬ ДОБЧАНСЬКИЙ, члєн та секретар 54-го Вїддїлу УНС Т-ва „Українська Сїч“ у Валлїнґфордї, Конн., помер 28-го сєрпня 1985 року на 63-му роцї жїттєя. Нар. в 1922 року в Богатїквїчє, Зах. Україна. Члєном УНС став 1949 року. Залїшня у смутку дружини Сєгєнїє, сїна Юрїє з дружиною Олєнокє, доплєку Хрїстїну Мєлнїк з мужєм Мїроном і трєх вїнує — Адрїяну, Дарусю М. і Марїєнє Добчанськїх. Похорон будєтьєся 31-го сєрпня 1985 року на цїнтарї с. Лорєнє в Нїо Гєйвєнї, Конн. Вїчна Йому Пам'ятї!

Управа

АНАСТАЗІЯ БАНАХ, члєн УНС Вїдд. 292-го ім. св. Іванє Хрїстїтєля в Дїтроїтї, Мїш., померла 24-го вєрєсньє 1985 року на 74-му роцї жїттєя. Нар. 23-го сєрпня 1911 року в Угнєвї, Україна. Члєном УНС стала 1951 року. Залїшня у смутку дочкї Лїдїє Сїлдїк; вїнує: Хрїсто, Терєсу, Маргарєту, та блїжкїх ї дальшїх родїну. Похорон будєтьєся 28-го вєрєсньє 1985 року на цїнтарї с. Адальбєрта в Мьєлвокї, Вєскєнсїв. Вїчна Її Пам'ятї!

С. Федїк, секр.